

Overweging 3^e zondag van de veertigdagentijd

Exodus 3, 1-8a 13-15 en Lucas 13, 1-9

De dagelijkse werkelijkheid kan hard zijn.

In ons persoonlijk leven maken we pijnlijke dingen mee.

Ziekte, verlies van je baan, een ongeluk.

Het overkomt ons. We kunnen er niets aan doen

In onze omgeving gaat er - soms door domheid en onverschilligheid- veel mis.

Er is onbegrip, miscommunicatie.

Wat er in de wereld om ons heen gebeurt, is méér dan verontrustend.

Het gaat nu om een reële dreiging van oorlog, hongersnood en duizenden slachtoffers.

Nu niet ver weg zoals meestal, maar nu akelig dichtbij.

Oekraïne, Gaza, Jemen, Soedan. Het is dagelijks op de televisie.

Hoe duid je vanuit gelovig perspectief dit leed en al die ellende?

Hoe kan God ons helpen en waar is Hij dan?

Jezus is op weg naar Jerusalem. Straks de stad van lijden, dood en verrijzenis.

Onderweg komen mensen hem vertellen wat er in Jerusalem gebeurd is:

Pilatus heeft de tempel van Jerusalem ontheiligd

door een groep Galliërs die offers bracht, ter plekke af te slachten.

De boodschappers zijn blij dat zij aan het bloedbad ontkomen zijn.

“Misschien waren het wel grote zondaars dat hen zoiets overkwam”, suggereren ze.

Maar daar is Jezus het helemaal niet mee eens.

“Je denkt toch niet dat alleen slachtoffers van het bloedbad zondaars waren.

Er zijn veel meer Galileeërs. Onder hen zijn heus wel meer zondaars.

Het kwaad treft goede en bozen. Het kwaad is meedogenloos”.

Om het kwaad te weerstaan moet je je bekeren en op een nieuwe manier gaan leven.

Ga een leven leiden dat het kwaad tegenspreekt.

Bij een dom ongeluk zoals het instorten van de toren van Siloam stierven er achttien mensen. Gelukkig waren er bij het instorten van de Wilhelminatoren in Valkenburg geen

mensen betrokken. Een paar uur later zouden die er wel geweest zijn. We hadden er in zekere zin allemaal kunnen staan.

Verkeerde plaats, verkeerde tijd. Dat heeft niets met zonde te maken.

Laten we niet denken dat wij geen fouten maken en onszelf gelukkig prijzen dat wij niet getroffen zijn. Voordat je het weet ben je aan de beurt.

Jezus roept ons op tot bekering, tot een nieuwe levensstijl, tot een nieuwe manier van omgaan met elkaar. Jezus roept ons op tot een vruchtbaar leven. Wij worden gevraagd vruchten van bekering voort te brengen.

Betrokkenheid in plaats van onverschilligheid.

Barmhartigheid in plaats van constateren dat een ander pech heeft.

Liefde voor de naasten van wie ik niet eens de taal kan verstaan.

Van harte delen met hen die na een raketinslag alles kwijt zijn geraakt.

Opvang bieden aan hen van wie het huis gebombardeerd is.

Bondgenoot en lotgenoot worden van hen die dagelijks met de dood bedreigd worden.

...Moeten wij werkelijk zo ver gaan?

In de eerst lezing uit het boek van de Uittocht hoorden we God tot Mozes zeggen: "Ik heb de ellende van mijn volk gezien; de jammerklachten om zijn onderdrukkers gehoord. Ja, ik ken zijn lijden. Ik daal af om mijn volk te bevrijden." Maar God daalt niet af om met overmacht en de kracht van geweld de Egyptenaren te doden. Hij zendt Mozes die in de naam van "Hij die is", het volk zal bevrijden. Hij daalt af in mensen.

In "Hij die is"; "Hij die zijn zal"; Hij die "God met ons" zal heten,

ontmoeten wij in Mozes en in Elia en bovenal in Jezus van Nazareth.

We ontmoeten God in Jezus die de boodschap van liefde verkondigt en op weg is naar Jeruzalem om daar het mysterie van leven en dood te voltrekken op het kruis. Gods aanwezigheid in de wereld is de aanwezigheid van de gekruisigde.

Vandaag is de situatie in Oekraïne weer veel erger dan gisteren toen het ook al zo erg was. En ook in Gaza wordt het van dag tot dag erger.

Het wapentuig dat ook wij leveren, maakt steeds meer slachtoffers.

De roep om hulp klinkt steeds dringender.

Wat zou het mooi zijn als God vanuit de hemel tussenbeide kon komen om leiders als Poetin, Trump en Nethanyahu de oren te wassen. Niets daarvan. Hij zendt zijn Zoon die het kruis op zich neemt en die ons vraagt ons kruis op ons te nemen. Het kruis mee dragen als hoogste vorm van solidariteit met het kapotgeschoten land van Gaza en de geteisterde bevolking van Oekraïne. Hoe ver kan onze solidariteit gaan? Mogen we omwille van solidariteit de kans op een Derde Wereldoorlog mogelijk maken? Of moeten we Oekraïne loslaten en Gaza maar vergeten?

Jezus vertelt het verhaal van een vijgenboom. De eigenaar van de boom is ontevreden over de boom die na drie jaar nog geen vruchten draagt. Hij vraagt de tuinman hem dan maar om te hakken. Maar de tuinman vraagt nog een jaar respijt. In dat extra jaar zal hij het de boom extra goed verzorgen.

Solidariteit opbouwen vraagt om geduld.

Naast liefdevol meeleven, moeten we ook groeien in offerbereidheid.

Jezus heeft zijn kruis ten einde toegedragen. God heeft Hem het leven van de verrijzenis gegeven. In het gelovige vertrouwen dat God nieuw leven geven zal, kunnen we ons inzetten voor hulp aan slachtoffers – vooral aan kinderen.

We weten niet wat ons zal overkomen en wat van ons gevraagd zal worden.

We weten niet hoeveel dagen we nog hebben voordat onze solidariteit van meeleven overgaat naar het leven delen. Bidden we God om dan bereid te zijn.

Pastor Tom Buitendijk o.carm.